

ค้นพบแก่นแท้..ของพระพุทธศาสนา

ในปี พ.ศ. ๒๔๖๐ อย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ ท่านไปจำพรรษาอยู่ ณ วัดโบสถ์บน ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ณ สถานที่แห่งนี้ได้บังเกิดเหตุการณ์สำคัญยิ่ง นั่นคือการที่พระภิกษุหนุ่มผู้คงแก่เรียนทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติ นาม สด จนฺสโร ได้ค้นพบแก่นแท้แห่งธรรมปฏิบัติในทางพระพุทธศาสนา ด้วยการทุ่มชีวิตเป็นเดิมพันในคืนวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างพรรษาที่ ๑๒ ณ อุโบสถของวัดโบสถ์บนแห่งนี้

คำคิณันน์ ท่านทวนคิดถึงเมื่อครั้งอายุ ๑๙ ที่ได้ปฏิญาณตนบวชจนตาย บัดนี้เวลาผ่านมาถึง ๑๕ ปี ก็ยังไม่ได้บรรลุธรรมที่พระพุทธองค์ทรงรู้เห็นเลย จึงตั้งสัจจาธิษฐานทำสมาธิภาวนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันว่า **“ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการเป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมดชีวิต”** เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปอย่างนั้นแล้ว ท่านได้แสดงความอ่อนวอนต่อหน้าพระประธานตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ว่า **“ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้าทรงประทานธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แลง่ายที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแต่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว เป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์อย่าทรงพระราชนานเลย**

ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์แล้ว ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชทานแต่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รับเป็นทนายศาสนา ในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

เมื่อเวลาผ่านไปประมาณครึ่งค่อนคืน ท่านปฏิบัติธรรมจนใจหยุดสงบนิ่งที่ศูนย์กลางกายได้ส่วนพอดี ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ที่ศูนย์กลางกายที่เห็นมาตั้งแต่ตอนทำสมาธิช่วงเช้าจนถึงเพล ก็ยิ่งใสสว่างมากขึ้น ราวกระจกเงาใหญ่ขนาดดวงอาทิตย์ เห็นอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมง โดยไม่ทราบว่าจะทำอะไรต่อไป ขณะนั้นมีเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า **“มัชฌิมา ปฏิปทา”** ทางสายกลาง ไม่ตึงนักไม่หย่อนนักในความหมายของปริยัติขณะเดียวกันที่ศูนย์กลางดวงกลมใสสว่างนั้นปรากฏมีจุดเล็กเรืองแสงสว่างวาบขึ้นมา ท่านจึงคิดว่า “นี่กระมังทางสายกลาง” ท่านจึงมองไปที่จุดนั้นทันที จุดนั้นค่อยๆ ขยายโตขึ้นมาแทนที่ดวงเก่าซึ่งหายไป ท่านมอง*เข้ากลางจุดเล็กที่อยู่กลางดวงใสเรื่อยไป ก็ได้เห็นดวงใหม่ที่สุกใสยิ่งกว่าลอยขึ้นมา ท่านเข้ากลางดวงใหม่ที่ลอยขึ้นมาแทนที่อย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายไปเรื่อยๆ ในที่สุดจึงเห็นกายต่างๆ เกิดขึ้นจนกระทั่งถึง “ธรรมกาย” เป็นองค์พระปฐมภุมมกุฎิดอกบัวตูมใสบริสุทธิ์ดังมหาชาติมิได้ ยิ่งกว่าพระพุทธรูปองค์ใดที่เคยเห็นมา

(*เข้ากลาง หมายถึง ดำเนินจิตเข้ากลางสภาวะธรรมที่เห็นไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเข้าถึงพระธรรมกายที่อยู่ในทางสายกลาง)

ด้วยการทำความเพียรอย่างไม่อ้อแอ้ในชีวิต หลวงปู่ท่านได้เข้าถึงพระธรรมกายกลางดึกคืนนั่นเอง นับเป็นการค้นพบครั้งยิ่งใหญ่ ถึงวิธีการดำเนินจิตเข้าไปในเส้นทางสายกลาง ตามอย่างพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และพระอรหันต์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นวิธีปฏิบัติที่เลื่อนร่ายหายไปกว่า ๒,๐๐๐ ปี การค้นพบของท่านจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อมนุษยชาติ และเหนือสิ่งอื่นใดการค้นพบของท่านยังเป็นพยานยืนยันหลักฐานที่ว่า **“ตถาคตเป็นพระธรรมกาย”** ดังที่ปรากฏอยู่ในอรรถกถา พระไตรปิฎกทุกกิลิสุต-วณฺณนา หน้า ๓๔๒ ถึง ๓๔๓ ว่า “พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงพระธรรมกายที่ตรัสไว้ว่า ขอถวายพระพรมหาบพิตร ธรรมกายแลคือพระตถาคต ความจริงโลกุตรธรรม ๙ อย่าง (มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑) ชื่อว่า พระกายของพระตถาคต”

นับเป็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระมงคลเทพมุนี ที่ท่านได้ยอมสละชีวิตเป็นเดิมพัน จนสามารถค้นพบแก่นแท้ของพระพุทธศาสนา และเป็นพยานในการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และเหล่าพระอรหันต์ทั้งหลายว่ามีอยู่จริง ตลอดจนช่วยยืนยันว่า ธรรมะของพระพุทธองค์นั้นเป็น **“อกาลิก”** คือไม่ถูกจำกัดด้วยกาลเวลา แม้จะผ่านมาถึง ๒,๐๐๐ กว่าปีแล้ว แต่ก็ยังมีผู้สามารถปฏิบัติเข้าถึงได้กันอย่างมากมาย โดยมีจุดเริ่มต้นจากหลวงปู่ผู้นำวิชารธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาเผยแผ่สู่เหล่าศิษยานุศิษย์ทั้งในและต่างประเทศตราบนานถึงทุกวันนี้